

11 — KUTIJA

„Treba da znaš nešto, nisam jeftin.“

„Znam, u redu je.“

„Imaš nekih posebnih želja?“

„Da me voliš.“

„Nije problem, kako želiš?“

„Ne, ne, nisi me razumeo, želim da me zaista voliš. Mene.“

„Vidi, mislim da ti ne razumeš. Sve možemo da radimo, ljubavi nema.“

„Ali, rekli su mi da ti... Želim da osetim, da me naučiš.“

„Ko ti je rekao?!“

„Ma, u stvari, mislim da je greška. Sad mi se čini da nisi ti u pitanju. Da, da, greška je, zaboravi. Dođi, zagri me...“

Bio je ovo najteže zarađeni novac do sada, koji na kraju nije ni uzeo. Do pola noći se mučio da zaboravi na ovaj razgovor i odradi posao kako valja, a od pola je ubrzano pakovao stvari i sklanjao sve što bi im moglo ukazati na to gde je krenuo. Dokaza nije bilo puno, sve ih je strpao u malu kutiju. Pre toga je malog naglavačke izbacio iz stana, nakon što ga je ulovio kako mu pretura po stvarima. Trebalo je odmah da mu bude jasno da mali nije obična mušterija, morao je znati da tajna nikada dugo ne ostaje tajna, no, sada je kasno da misli o tome, trebalo je bežati.

„Pošao si negde?“ Zamagljeni glas mu se na vratima uneo u lice. Malo iza njega krilo se telo koje je do pola noći mazio.

Ni trenutak nije zastao da razmisli, razgrnuo ih je naglo laktovima i pojurio hodnikom. Odgurnuti glas se pretvorio u viku, koja ga je pratila sve do prizemlja, pa i dalje. Kraj drugog bloka zgrada shvatio je da to više nije isti glas, mešao se sa nekoliko novih, jačih i nervoznijih. Dovikivali su se kroz bezbroj tela u koja je udarao i o koja se saplitaio. Posrtao je, gurao ih, cepao krajeve mantila, ostao bez tašne, samo je malu kutiju snažno stiskao u rukama.

Uski pasaž mu se pričinio dobrim mestom za sabiranje rasutih misli. Zastao je i duboko udahnuo, kapljica znoja skliznula mu je do gornje usne. Znao je, besni glasovi su ga i ovde namirisali. Nije stigao ni jednu odbeglu reč da formira u bilo kakvu misao, već je grabio napred ljušteći ramenima malter sa starih zidova. Glasovi su ga pratili u stopu, režali, groktali, dahtali, osećao ih je sve do temena. Uski prolaz je imao kraj, ali ga nikako nije mogao dostići, što je brže zamahivao stopalima on se činio sve daljim. Poslednju snagu je izvlačio iz sebe.

„Hej! Šta radiš to?!“

„Molim te, samo vozi“, bez daha je progovorio gurajući se sa dva muškarca na zadnjem sedištu žutog taksija. Upalilo se zeleno i bilo je opasno ne dati gas, auto je pojurio izmičući razbesnelom horu. Odahnuo je.

Vrlo brzo se kotrljao po hladnom asfaltu, izbačen u velikoj brzini. Informacija o poteri je stigla i do žutog taksija. Sa takvima niko nije želeo išta da ima.

Otresao je prašinu sa iskidanih krajeva mantila, šakom obrisao krvavi trag sa obraza, malu kutiju stegnuo još jače i pokušao da izgleda što normalnije. Okrenuo se nekoliko puta oko sebe i odlučio da bi ovde mogao dobiti pomoć. Desnoj nozi je naredio da hoda pravilno i krenuo ka poznatoj zgradi.

„Ne, ja molim da razumeš ti mene, previše je opasno“, odgovarao mu je šapatom muški glas. Već su bili kod mene, znaju za nas. Oni sve znaju, ne smem, razumi me, bojim se.“

„Ali...“

„Znaš... možda sam te i zavoleo“, prošaputao je uplašeno i još tiše, „a ti si me izdao, kao i sve druge. Rekli su mi. Idi, molim te.“

„Ok, izvini, nisam mislio da te uvaljujem u neprilike, samo sam mislio da...“ Uzalud je pritiskao dugme, sa druge strane interfona više nije bilo nikoga ko bi ga saslušao.

Okrenuo se ulici, sklopio krajeve mantila oko sebe i male kutije, snažno pristisnute na grudima, stisnuo u ulazu zgrade, kao pod iznenadnim pljuskom, i ostao tako neko vreme. Postojala je još samo jedna osoba u koju je imao poverenja, krenuo je prema njegovoj zgradi.

Začudo, kao da su ga svi ostavili, primirio se čitav grad. Osvrtao se oko sebe, nije bilo njuškanja za njegovim koracima, glasova, buke. Tela su prolazila kraj njega kao da ga ne vide.

Ovaj put vrata su se otvorila, dočekaio ga je mlad muškarac ble-dog lica.

„Hej, zar je moj termin danas?“ Slatko je promnjaukao pa naglo smračio.

Ništa mu nije odgovorio, uvukao je bolnu nogu u stan i bacio se na fotelju. U tišini je poslužen vrućom kafom i ušećerenim kolutićima; konačno je na miru mogao da probere po zbrkanim mislima. Nije mu smetao nežni dodir nakvašene krpe na licu, malu kutiju nije ispuštao.

„Šta ti se dogodilo?“ konačno je mladić progovorio, tiho kao parket da je pucnuo.

„Pusti... treba mi samo malo vremena da se saberem pa idem.“

„Ali... treba ti pomoć, mogu da brinem o tebi, želim...“ pucnulo je još nekoliko puta.

„Vidi, sve je to mnogo komplikovano, bolje za tebe da ne znaš.“

Ovaj se snuždio i ućutao, on krenuo u potragu za mislima. Nije ni morao da izroni iz čeprkanja po mozgu da bi znao da je mladić već na vratima, slabo strujanje vazduha i zvuk njuškanja stigli su mu ponovo do temena. Bilo je kasno i da se okrene, glasovi su poskakali na njega, ujedali ga i kidali, trgali mu platno mantila, grebali po poklopcu kutije. Istom snagom ujedao je i on njih, udarao vrhovima cipela, sekao noktima; kutiju nije dao.

Režanje je postajalo jače, glasova sve više, krv vruće spuštala niz lica i zube. Groktanje je nerazumljivo zasulo čitav stan, navaljivali su na njega sve razjarenije. Mantil mu se uplitao u rukohvate fotelje,

pomerao se sve teže, zamahivao laktovima sve slabije, dah lagano gubio; samo je kutiju i dalje stiskao.

Momak je za to vreme uspaničeno kružio oko sebe, kao da bi nešto, a onda svojim telom prekrio njegovo; dočekalo ga je nekoliko pesnica, jedan ugriz i već je u nesvesti klizio sa zida.

Probudio se u tišini. Zbunjeno je drhtavim prstima ispipkao po svim košćicama na svom telu i tek tada kraj nogu ugledao metalnu polugu. Krvavi tragovi na njoj već su se se prosušili. Prepoznao je boju ulepljenih vlasi kose na sivom metalu, kao i ruke koje su visile sa fote-lje.

Puzeći je krenuo do nje, kolenima prelazeći preko delova iskidane kutije, a onda seo. Sa nevericom je skupljao razbacana ljubavna pisma i fotografije sa ženskim likom.

„U ženu?“ propucketao je razočarano.